

ř. s. doručena, aneb, nemohla-li by pod udanou adressou doručena býti, žalobce o tom zpravit. Na náhradu útrat s dotčeným podáním a rekursem spojených nemá stěžovatel nároku, poněvadž přijav žalobu, sám zavinil její nesprávné doručení a poněvadž podle toho, co sám uvádí, není stranou v tomto sporu účastněnou (§ 41. civ. ř. s.).

C. k. nejvyšší soud usnesl se dne 18. května 1909, č. j. R III. 184/9 stížnosti Mořice Z. do rozhodnutí o nákladech na rekurs nevyhověti.

Odůvodnění:

Dle založeného ve spisech lístku doručného mělo býti usnesení z 9. dub. t. r., č. ř. 1 spolu se žalobou doručeno Adolfu Z., majiteli pivovaru a sladovny, tudíž fyzické osobě A. Z. Stěžovatel, jenž jest nyní majitelem jednotlivé firmy A. Z., v rejstříku obchodního soudu zapsané, nebyl tedy povinen přijímati soudní úřední spis, určený nikoli této obchodní firmě, nýbrž A. Z., majiteli pivovaru a sladovny a naň též adresovaný; k tomu nebyl ani oprávněn, jsa s to poznati z doručovacího lístku a podle všeho též z adresy, že spis nebyl adresován firmě A. Z., a věda dokonce velmi dobře, že existuje fyzická osoba jménem A. Z. To bylo pro stěžovatele zákonným důvodem, aby odepřel přijetí žaloby (§ 109. civ. ř. s.). Soud rekursní proto právem položil důraz na to, že stěžovatel přijav žalobu proti řádu, nesprávné její doručení sám zavinil a proto oprávněn není dožadovati se náhrady nákladů spojených s napravením této jím zaviněné závady.

F. N.

Je přípustným ujednání klidu řízení ve stadiu řízení odvolacího? Příspěvek k §§ 516. a 519. c. ř. s.

Ve sporu vojenského eráru proti MUDr. A. Č. pcto 3094 K 43 h oznámily průběhem řízení odvolacího obě strany odvolacímu soudu, že se dohodly na klidu řízení a že žádají tudíž o zrušení stání odvolacího.

Oznámení to vyřídil c. k. m. sl. vrchní zemský soud v Brně usnesením ze dne 5. května 1908 č. j. ^{Bc. I 52/8}₁₇, jímž bylo vyřčeno, že »nelze vyhověti žádosti obou stran, aby se na vědomost vzalo vzájemné ujednání klidu řízení odvolacího a aby se zrušil rok na den 13. května 1908 položený, nýbrž zůstává rok ten v platnosti a jest pouze stranám na vůli po smyslu §§ 134. a 135. c. s. ř. z důvodů tam uvedených žádati za jeho odložení.

Důvody:

Ze srovnání § 170. s § 491. c. s. ř. a ze způsobu, jakým jest řízení odvolací upraveno, lze souditi, že právní ústroj klidu řízení není

znám řízení odvolacímu, při kterém více panuje princip úředního pohánění procesu. Pro náhled tento mluví též okolnost ta, že by jinak nastalým klidem řízení skutkové podklady rozsudku první stolice se mohly tak změnit, že by přezkoumání správnosti rozsudku naříkaného se stalo nemožným.

Je-li tu jedenkrát rozsudek a je-li naříkán, pak odpovídá právní bezpečnosti, by rozhodnuto bylo, zůstane-li rozsudek v platnosti čili nic.

Tím arci není odňata možnost stranám, by z důvodů zákonitých žádaly za odložení roku.

Proti usnesení tomu podaly obě strany společný rekurs ve smyslu § 516. c. s. ř., v němž se dovolávaly zejm. Otta (Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního díl I., str. 381., a díl III., str. 80.) a Pollaka (System des österr. Zivilprozeßrechtes, str. 446.).

Na to došel nejprve výměr c. k. m.-sl. vrchn. zemsk. soudu v Brně ze dne 20. května 1908, č. j. $\frac{\text{Bc. I. 52/8}}{19}$, dle něhož »se m.-sl. vrchn. z. soudu nevidělo změnit své usnesení ze dne 5. května 1908, č. j. $\frac{\text{Bc. I. 52/8}}{17}$, a předložil spisy c. k. nejvyššímu soudu ve Vídni«; konečného vyřízení došel rekurs ten usnesením c. k. nejv. soudu ze dne 26. května 1908, č. j. $\frac{\text{R. III. 137/8}}{1}$, jímž rekurs byl zamítnut,

n e b o f

oznámení, že mezi stranami učiněno bylo ujednání o klidu řízení, podáno bylo během řízení odvolacího u soudu odvolacího a vydáno bylo tudíž naříkané usnesení za odvolacího řízení. Proti takovým usnesením jest však, pokud zákon nestanoví výminek, jako v §§ 490. a 514. odst. 3. c. ř. s., přípustným rekurs toliko v případech označených v § 519. č. 1., 2. a 3. l. c., t. j. tedy jenom tehdy, bylo-li vyřízeno odvolání samo způsobem tam uvedeným. Žádná jiná usnesení, vydaná během řízení odvolacího, nelze bráti v odpor a mohou usnesení ta na nejvýše, pokud mohla míti vliv na budoucí věcné vyřízení odvolání, se stanoviska některého z dovolacích důvodů, uvedených v § 503. l. c., dáti příčinu ku stížnosti proti rozsudku soudu odvolacího.

Dle toho, co řečeno, jest podaný rekurs nepřipustným a byl tudíž dle § 526. odst. 2. c. ř. s. zamítnut, což by se dle § 523. l. c. již soudem odvolacím bylo mělo státi.

B r a b l e c.

Nepřipustnost exekuce proti eráru na základě pouhého titulu exekučního.

Rozsudkem (mezitímním) c. k. m.-sl. vrchn. zem. soudu v Brně ze dne 20. června 1908, č. j. $\frac{\text{Bc. I. 75/8}}{10}$, bylo c. k. eráru (sev. dráze)